

РЕШЕНИЕ

№ 5974

гр. София, 12.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 19.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **6907** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на М. Б. Б., българска гражданка, с постоянен и настоящ адрес в [населено място] и М. А. А., гражданин на Република И., чрез адв. Л. К., срещу решение № СОА-23-РИ01-94/30.06.2023 г. на кмета на Столична община. С оспореното решение се отказва признаване на брачно свидетелство № S./Cons/434/MR/2020-1 от 09 март 2020 г. за сключен между жалбоподателите граждански брак в посолството на Република И. в [населено място].
С жалбата се твърди, че оспореният административен акт е неправилен и незаконосъобразен, като постановен в противоречие с материалния и процесуалния закон и в несъответствие с целта на закона. Твърди, че бракът между жалбоподателите е сключен и регистриран в посолството на Република И. в [населено място] на 09.03.2020 г. съгласно разпоредбите на Закона за чуждестранните бракове от 1969 г. на правителството на Република И. и е надлежно признат от тази държава. Също така счита, че бракът кореспондира и с изискванията на българския закон, като при сключването му са представени всички необходими документи. Поддържа, че актовете съставени по реда на чл. 72, ал. 2 от Закона за гражданската регистрация (ЗГР), и какъвто акт иска да се издаде от длъжностното лице по гражданско състояние в Столична община, има вторичен характер, тъй като по изричното разпореждане на закона в него длъжностното лице вписва без изменение данните от съставеният в чужбина акт за гражданско състояние. Твърди, че всички предпоставки за съставянето

на акт за гражданско състояние са налице, тъй като сключеният в посолството на Република И. брак между жалбоподателите не противоречи на българското законодателство. Изтъква, че в случая разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от Кодекса на международното частно право (КМЧП), на която се позовава административният орган, е неприложима в случая, тъй като същата визира хипотезата на сключване на брак на територията на Република България. Сочи, че административният орган неправилно е постановил отказ по искането на жалбоподателите, като го е квалифицирало като такова по чл. 117 МКПЧ, тъй като в случая е заявено искане за съставяне на акт за гражданско състояние по реда на чл. 69-72 от ЗГР и чл. 19, ал. 1, т. 2 от Наредба № РД-02-20-9/21.05.2012 г., тоест предмет на искането е регистриране на събитие по гражданско състояние. По горните съображения с жалбата се иска отмяна на отказа да бъде регистрирано настъпилото в чужбина гражданско събитие и издаване на съответния акт за гражданско състояние. Претендира се и присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът – кметът на Столична община в открито съдебно заседание, чрез процесуалния си представител юрк. Г., оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да я отхвърли.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Съдът като взе предвид изложените от жалбоподателя доводи и представените доказателства намира следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт, от лица имащи правен интерес, депозирана в установения в чл. 149, ал. 2 от АПК срок, поради което е процесуално допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съображенията за това са следните:

Производството пред Столична община е образувано по повод искане на жалбоподателите М. Б. Б., българска гражданка, и М. А. А., гражданин на Република И. за предоставяне на административна услуга по гражданска регистрация и актосъставяне – съставяне на акт за брак по реда на Раздел VII от Закона за гражданска регистрация въз основа на представен препис от Брачно свидетелство № S./Cons/434/MR/2020-1 от 09.03.2020 г. Към искането са приложени брачно свидетелство и други документи, което са легализирани в Министерството на външните работи (МВнР).

С оспореното решение кметът на Столична община е отказал да признае брачното свидетелство за сключен между М. Б. Б. и М. А. А. граждански брак в посолството на Република И. в България. Като фактически основания в оспореното решение е посочено обстоятелството, че бракът е сключен на територията на Република България, поради което същият следва да е сключен пред длъжностно лице по гражданско състояние, а не пред втория секретар на консула на посолството на Република И.. Според административния орган бракът следва да се счита сключен на територията на Република България, тъй като под екстериториалност следва да се разбира единствено неприкосновеност на дипломатическото и консулско представителство и независимост на законите на страната, в която се намира. Като правни основания, послужили за оспореното решение са посочени разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и чл. 117, т. 1 от КМЧП.

От приетото като доказателство брачно свидетелство № S./Cons/434/MR/2020-1 от 09 март 2020 г. се установява, а и не се спори между страните, че между

жалбоподателите е сключен граждански брак в посолството на Република И. в [населено място] пред секретаря на консула. По делото е представена клетвена декларация направена пред посолството на Република И. от М. Б. Б. и М. А. А., удостоверение за семейното им положение и уведомяване до всички заинтересовани лица.

По делото няма спор за фактите, спорът между страните е очертан от противоречието в позициите им по приложението на относимите правни норми на КМЧП и ЗГР, досежно сключения брак в посолството на Република И..

На основание чл. 43, ал. 2 от КМЧП за установяване на съдържанието на чуждото право по делото е представен Закон за браковете с чужденци, 1969 г., който жалбоподателите считат за приложимо право, тъй като М. А. А. е индийски гражданин, а М. Б. Б. е българска гражданка, а със закона се уреждат именно условията за сключването на бракове с чужденци. Съдът намира, че в настоящия случай е приложимо и отечествено право на съпруга индийски гражданин, предвид на това, че бракът е сключен между български и чуждестранен гражданин, поради което следва да се изследват правилата на Закона за браковете с чужденци, 1969 г. В чл. 3 от същия закон е предвидено, че за целите на този закон, централното правителство може да назначи за брачни служители всеки един от своите дипломатически и консулски служители, които намери за подходящи, като изрично е пояснено, че „дипломатически служител“ означава посланик, пратеник, министър, върховен комисар или друг дипломатически представител или съветник, или секретар на посолство, легация или висша комисия. Съгласно чл. 2 от закона под „район“ по отношение на брачен служител се разбира областта, в пределите на която трябва да се изпълняват неговите задължения. В разпоредбата на чл. 4 от закона са регламентирани условията, свързани със сключването на брак между страни, една от които е гражданин на Република И.. Изрично е предвидено, че такъв брак може да бъде сключен съгласно горесцитирания закон от или пред брачен служител в чужда държава, при спазване на определените в закона изисквания, а именно: никоя от страните да няма жив съпруг, младоженецът да е навършил 21 година, младоженката 18 г., да не страдат от идиотизъм или лунатизъм и страните да не са в степените на забранената родствена връзка. Съгласно чл. 13 от закона брак, сключен от или пред брачен служител се сключва в официалното помещение на брачния служител при отворени врати между предвидените часове в присъствието на трима свидетели. Според чл. 14 от закона когато се сключи брак по реда на този закон, брачният служител вписва в удостоверението за брак в регистър на удостоверенията за сключен брак, което съгласно чл. 15 от закона означава, че бракът е валиден.

От представените по делото писмени доказателства - клетвена декларация М. Б. Б. и М. А. А. направена пред посолството на Република И., удостоверение за семейното им положение и уведомяване до всички заинтересовани лица се установява, че са спазени изискванията за сключване на брак съгласно правилата на Закон за браковете с чужденци, 1969 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 75, ал. 1 от КМЧП формата на брака се урежда от правото на държавата, пред чийто орган той се сключва, като в ал. 2 на същата разпоредба изрично е уредено, че когато бракът е сключен пред овластен за това дипломатически и консулски представител се урежда от правото на изпращащата държава.

Съгласно чл. 75, ал. 3 от КМЧП сключеният в чужбина брак се признава в Република

България, ако е спазена формата, установена в приложимото право. По делото не се спори по отношение на спазването на изискванията на отечественото право на индийския гражданин, което както по-горе се посочи е спазено.

Съгласно разпоредбата на чл. 70 от ЗГР гражданите на Република България са длъжни в 6 месечен срок, след съставянето на акт за граждански брак от чуждестранен местен орган по гражданско състояние да представят или изпратят пред дипломатическото или консулско представителство на България заверен препис от или извлечение от документа, заедно с молба за извършване на регистрация на събитието по посочен от тях постоянен адрес в Република България, като това могат да направят и на право пред съответната община, какъвто е настоящия случай. С разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от КМЧП е уредена хипотезата при която, български гражданин може да сключи пред длъжностно лице по гражданско състояние брак в Република България с гражданин на друга държава. Реципрочно със Закона за браковете с чужденци, 1969 г. е уредена хипотезата на сключване на брак с чужденци в чужда държава, където се приема да е посолството на Република И. в [населено място] при спазване на изискванията за сключване на брак в Република И. и приемащата държава - Република България. Разпоредба на чл. 6, ал. 1 от КМЧП не е приложима в конкретния случай, тъй като бракът е сключен в посолството на Република И., където се прилага отечественото право на страната на чуждия гражданин, така както в българските посолства в чужбина се прилага българското законодателство. В този смисъл е и уредбата по отношение на брак между български гражданин и чужд гражданин сключен в чужбина, като според чл. 6, ал. 5 от КМЧП такъв брак може да сключи пред български дипломатически или консулски представител, ако правото на приемащата държава и отечественото право на чуждия гражданин допускат това. С други думи ако бракът беше сключен в посолството на Република България в И., тогава ще бъде налице изискването същият да е извършен пред български дипломатически или консулски представител при спазване изискванията на правото и на двете лица.

По горните съображения съдът не споделя изводите на административния орган, че бракът като сключен в посолството Република И. е сключен на територията на Република България, поради което следва да бъде извършен пред длъжностно лице по гражданско състояние, а не пред секретаря на консула на Република И.. Съгласно чл. 22 от В. конвенция за дипломатическите отношения помещението на представителството са неприкосновени, доколкото дипломатическото представителство е най-важният задграничен държавен орган за външни отношения в една държава и следователно осъществява своите функции и правомощия според правилата на неговите закони, а не на местните такива. Така предоставената с В. конвенция привилегия гарантира, че осъществяването на дипломатическите функции няма да бъде контролирано от приемащата страна.

От доказателствата по делото се установява, че сключеният брак между М. Б. Б. и М. А. А. отговаря и на изискванията на българското законодателство, поради което не са налице пречки същият да бъде регистриран и съответно да бъде издаден акт по чл. 72, ал. 2, т. 2 от Закона за гражданска регистрация.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт следва да бъде отменен като незаконосъобразен, а преписката следва да се изпрати на административния орган за ново произнасяне, при спазване на указанията, дадени в настоящото решение. С оглед изхода на спора на жалбоподателите следва да се присъдят разноски в размер на 20 лева, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 174 от АПК Административен съд –София град, второ отделение, 50-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № СОА-23-РИ01-94/30.06.2023 г., издадено от кмета на Столична община.

ИЗПРАЩА административната преписка на кмета на Столична община за произнасяне по искане с вх.№ СОА22-ВК08-6217-/3/13.07.2022 г. за съставяне на акт за брак по реда на раздел VII от Закона за гражданската регистрация, подадено от М. Б. Б. и М. А. А., като определя 14-дневен срок от влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на М. Б. Б., българска гражданка, с постоянен и настоящ адрес в [населено място] и М. А. А., гражданин на Република И., сумата в размер на 20 (двадесет) лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: